

deze momenten een welkome afleiding en gaven ze een gevoel van 'normaliteit', ondanks de uitdagingen die 'epilepsie' soms met zich meebracht.

2

Ik werd wakker, maar niet in mijn eigen bed. Het voelde alsof ik in een vreemde wereld was beland. De kamer was onbekend en steriel, met een infuus dat zachtjes in mijn arm prikte. Een zuster in een wit uniform glimlachte vriendelijk naar me.

“Je bent vannacht met de ambulance naar het ziekenhuis gebracht,” zei ze rustig. “Je had hoge koorts en reageerde niet toen je moeder je probeerde wakker te maken.”

Haar woorden voelden onwerkelijk. Wat was er gebeurd? Ik voelde me nu prima. De koorts was weg, dus mocht ik naar huis? Maar dat bleek niet de bedoeling te zijn.

“Nee, je moet nog even blijven,” zei ze. “We moeten wat onderzoeken doen.”

“Mevrouw, het blijkt dat uw zoontje epilepsie heeft.”

“Mijn moeder knikte, maar ik zag de spanning op haar gezicht. Ik wist niet precies wat 'epilepsie' betekende, maar de dokter schreef meteen medicijnen voor. Het waren kleine pilletjes die ik elke dag moest innemen. Ze smaakten vies, maar ze zouden mijn hersenen moeten kalmeren en ervoor zorgen dat ik geen aanvallen kreeg. Ik slikte ze braaf, want ik wilde niets liever dan 'normaal' zijn, net als mijn vrienden en familie.”

Toch merkte ik al snel dat de medicijnen niet zonder bijwerkingen waren. Ik voelde me vaak moe, alsof er een zware deken over me heen lag. *Was dat normaal?* Ik vroeg het me af, maar zei er niets over. Misschien hoorde het erbij.

De aanvallen stopten niet. Sterker nog, ze leken steeds vaker voor te komen. Op een zonnige dag besloot mijn familie naar het park te gaan. Mijn moeder, zusje, neven en ik namen eten mee en bleven daar de hele dag. Het was gezellig; we lachten, aten en voetbalden.

Maar terwijl ik met mijn neven speelde, voelde ik plotseling een vreemde druk in mijn hoofd en kreeg ik een absence. Alles om me heen vervaagde, maar ik hoorde nog wel stemmen.

Toen ik weer bijkwam, zag ik de bezorgde gezichten van mijn familie. Mijn moeder knielde naast me. ‘Gaat het, jongen?’ vroeg ze zachtjes.

Ik knikte, maar voelde me nog steeds verward en uitgeput. Ze legde mijn familie uit dat ik epilepsie had.

Dit was pas het begin. Epilepsie zou mijn leven veranderen op manieren die ik me toen nog niet kon voorstellen. Maar op dat moment wist ik maar één ding: ik wilde gewoon weer opstaan en verder spelen, net als alle andere kinderen.

Nu besef ik pas hoeveel impact die eerste aanvallen hadden, niet alleen op mij, maar ook op mijn familie. We begrepen nog niet volledig wat er gebeurde, maar toch moesten we leren ermee om te gaan.